

Jézusra hallgassunk, és térjünk meg gonoszságainkból

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk az Apostolok Cselekedeteinek könyve 3. fejezete 22.-től a 26. verseiben a következőképpen:

„Mózes ezt mondta: „Prófétát támaszt nektek testvéreitek közül az Úr, a ti Istenetek, olyat, mint én: őrá hallgassatok mindenben, amit csak mond nektek. És aki nem hallgat erre a prófétára, azt ki kell irtani a nép közül.” A próféták is – Sámuelától és az utána következőktől fogva –, akik csak szóltak, mind ezekről a napokról jövendöltek. Ti vagytok a fiai ezeknek a prófétáknak és annak a szövetségnek, amelyet Isten atyáinkkal kötött, amikor így szólt Ábrahámhoz: „És a te magodban áldatik meg a föld minden nemzetsége.” Isten elsősorban számotokra támasztotta és küldte el Szolgáját, hogy megáldjon titeket, ha ti megtértek gonoszságaitokból.” – Urunk, botladozunk a gonoszságainkban. Halljuk meg a te hangod igédben! Ámen.

Kedves Testvéreim! A jeruzsálemi templom Ékes kapujában több mint negyven éve ült egy sánta. Minden egyes nap odavitték, és letették – hogy kéregessen. Péter és János apostoloktól is alamizsnát kért. Péter azonban így szólt hozzá: „A názáreti Jézus Krisztus nevében: kelj fel, és járj!” A születése óta sánta felugrott, talpra állt, és járt. Mindenki ismerte őt egész Jeruzsálemben. Az egész nép félelemmel teli csodálkozással, megdöbbenve futott oda. Ekkor mondta el az írástudatlan Péter azt a nagyhatású beszédét, amelyből az igeszakaszunk is idéz. A megtértek száma Péter apostol beszéde után háromezerről ötezerre nőtt.

Ha görögök lettek volna Jeruzsálem lakói, a nyilvánvaló csoda után ugyanúgy isteneknek kiálthatták volna ki Pétert és Jánost, mint ahogyan Lisztrában egy nagyon hasonló csoda után Barnabást a földre szállt Jupiterként, a szószóló Pál apostolt pedig Merkúrként dicsőítették, és bika áldozatokat akartak bemutatni nekik (ApCsel 14,11-13). De ahogyan később Pál, úgy itt Péter is elfordítja magáról a fényt, és Ábrahám magjára, Isten Szolgájára, Jézusra irányítja. Kedves Testvéreim! **Az üdvösségtörténet nem ért véget a jeruzsálemi templom Ékes-kapujánál. Ma is biblikus időket élünk! A próféták ezekről a napokról is, a mi saját napjainkról is jövendöltek. Mi is kegyelemre szoruló sánták vagyunk a születésünk óta – legfeljebb nem vesszük észre azt, hogy így van. De ezzel a mi sántaságunkkal – a minket földre teperő bűneinkkel együtt – mi is a fiai vagyunk ugyanannak a szövetségnek, amelyet Isten Ábrahámmal kötött, és amelyet megújított veled, veled – és velem is – az Ő egyetlen Fiában, a Krisztus Jézusban.**

Merthogy Jézus volt Ábrahámnak az a „magja”, az az utódja, akiben megáldatott a föld minden nemzetsége. Így ír erről Pál apostol a Galatáknak küldött levelében: „Az ígéretetek pedig Ábrahámnak adattak és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: „és az ő utódainak”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „és a te utódotnak”, aki a Krisztus.” (Gal 3,16).

De hallgassuk tovább Péter apostol sodró erejű beszédét: „Isten *elsősorban* számotokra támasztotta és küldte el Szolgáját, hogy megáldjon titeket, *ha ti megtértek gonoszságaitokból.*” Sokat filozofáltak már az „elsősorban” szón. Az eredeti görög szót inkább „elsőként”-nek kellett volna fordítani, mert időbeli és nem sorrendbeli, vagy fontosságbeli elsőséget jelöl. Azaz mind a jeruzsálemieket, mind pedig minket is *ugyanúgy* megáld Isten Szolgája, Jézus – csak nem ugyanakkor. A Jézustól kapott áldás azonban nem ér el bennünket automatikusan. Az áldás akkor válik, akkor *válhat* csak valósággá, ha megtérünk gonoszságainkból.

„Hogyan térünk meg a gonoszságainkból?” – kérdezhetitek erre. Harcolunk a bűneink ellen? Böjtölünk? Nemrég indult a böjt! A megtérés szó az elsődleges jelentése szerint megfordulást jelent. Ahhoz, hogy Jézus áldását elérjük – azaz ahhoz, hogy egyáltalán meglássuk, hogy merre is van Jézus – meg kell fordulnunk a gonoszságainkból – Jézus felé. **A Jézus felé fordulással, az Isten felé fordulással térhetünk meg a gonoszságainkból.**

A mai vasárnap, a böjti idő második vasárnapja is a bevezető zsoltár latin kezdőszaváról, a Reminiscere (emlékezz) szóról kapta a nevét. „Emlékezz meg, Uram, irgalmadról és kegyelmedről” – mondtuk a zsoltárban. A 25. zsoltár 6. versének eredeti héber kezdőszava kettős jelentésű szó. Isten öröktől fogva való irgalmának és kegyelmének az állandóságát is jelöli, de egyben azt is jelenti, hogy az ember *maga is emlékezteti Istent* a neki tett ígéretere. **Az, hogy mi Isten gyermekei vagyunk, nem azt jelenti, hogy Isten magatehetetlen csecsemői vagyunk, akik csak az anyatej lenyelésére képesek. Az Isten velünk kötött szövetsége mindkét fél részéről aktív kölcsönviszonyt feltételez. Isten nem általa rángatandó bábként, hanem önállóságot és felelősséget kapó képmásaként teremtett meg minket – és tekint azóta is ránk. Nőjünk fel ehhez! Az első lépésben forduljunk Isten felé. A továbbiakban pedig küzdjünk azért, hogy soha többet ne forduljunk onnan el.**

Ragaszkodjunk Jézus közelségéhez! Ha kell, küzdjünk meg Jézus közelségéért úgy, ahogyan a kánaáni asszony tette az oltár előtt felolvasott ígénkben. Van olyan (lesz olyan) a mi életünkben is, hogy Jézus akkor és ott nem fog válaszolni *semmit* sem arra, hogy mi így kiáltozunk hozzá: „Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam!” Ugye volt már olyan az életünkben, amikor ezt kértük? „Jézus, Isten Fia! Könyörülj rajtam!” „Uram, irgalmazz!” „Kyrie eleison!” Biztos vagyok benne, hogy volt olyan is az életünkben már, amikor nem jött erre a kérésre válasz. Mi ilyenkor a következő lépés? Legyintünk? „*Hát... Már benned sem lehet bízni. Ide jutott ez a világ...*” Vagy „berágunk Jézusra”? „*Ha te így Jézus – akkor én is így! Tudod, mikor fogok én még egyszer kérni tőled bármit is! Már itt sem vagyok, indulok a Krisna-völgybe! Van még itt más is, akitől kérni lehet!*” Óriási tévedés ez. A bűn maga. Az alázat hiánya miatt. Hiszen felcseréli az embert és az Istent. **Jézus, akkor is a Teljesség, ha mi felé fordulunk – és akkor is pontosan ugyanaz a Teljesség – ha mi nem fordulunk felé. Rajta ez mit sem változtat. A megfordulás (vagy a visszafordulás) *rajtunk* változtat – *mindent!* Az egyedüli megoldás tehát a kánaáni asszony megoldása. **Az, hogy kitartóan kérjük Jézust.** És ha Jézus azt mondja nekünk, hogy: „nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutyáknak” (Mt 15,26) akkor ezt válaszoljuk *mi is:* „Úgy van Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak.” (Mt 15,27) Luther ezt mondta erről az ígéről: **Csak akkor lesz a számunkra is kegyelem, ha elfogadjuk azt, hogy kutyák vagyunk.****

Ha azonban azzal az alázattal, mint ahogyan a kánaáni asszony tette, elfogadjuk azt, hogy kutyák vagyunk – és bűneinkben kitartóan Jézus felé fordulunk, akkor egy nagyon szép csoda történik. Anthony de Mello így írt erről. „Ahogyan egyre több bűnt követsz el – Isten egyre közelebb kerül hozzád. – mondta a Mester. – Miért??? – kérdezte döbbenet a tanítvány. – Mert Isten az égben minden embert egy kis kötélen tart. Amikor vétkezel: elvágod ezt a kötelet. De Isten újból összecsomózza – és ezzel közelebb húz magához. A kötélen pedig minden egyes újabb csomóval vastagabb és vastagabb lesz. És ahogyan közeledsz Istenhez, egyre nehezebben és nehezebben tudod elvágni a kötelet.”

Jézusnak fáj, ha mi vétkezünk. „*Hol van ebben a történetben Jézus?*” – kérdezhetitek most. – *Jézus a kötél...* Minden egyes bűnünkkel Jézusba vágunk bele. – „*Ó, hát ez egy lelkeszi túlzás* – mondhatná valamelyikötök – *böjti dramatizáció, igehirdetői fogás.*” Ez, kedves testvéreim, *nem igehirdetői fogás, hanem a saját személyes tapasztalatom.* Hadd meséljem el az egyik szemlélődő imádságomat. Jézussal álltam szemben ebben az imában. Éppen odáig jutottam el a bűneimről való gondolkodásomban, hogy ezt mondtam neki: „De hát az nem fáj Neked, amikor én elfordultam Tőled.” Velem szemben Jézus arcán erre egy szomorú mosoly jelent meg... Nem szólt egy szót sem – hanem megmutatott valamit Nekem. Elkezdtem fájdalmat érezni... Nem fizikai fájdalmat, hanem annál sokkalta rosszabbat. Mardosó, szörnyű, lelki fájdalom volt ez. Összehasonlíthatatlanul nagyobb fájdalom volt annál, mint amikor a szüleim sírjánál álltam, vagy bármi másnál, ami valaha ért egész addigi életemben. Világos volt, hogy ez Jézus fájdalma volt. *Csak az a kicsike fájdalom, amit értem és miattam érzett egyes egyedül.* És az is világos volt, hogy az Ő a pusztán énmiattam érzett régebbi fájdalmának is csak egy töredékes kicsi részét mutatta meg nekem – mert ha az egész megmutatta volna – akkor belepusztultam volna. Kedves Testvéreim! Azóta *TUDOM, hogy mennyire fáj* Jézusnak, ha bármelyikünk bármennyire is elfordul tőle. Jézus *tényleg* az a minket Istennel összekötő kötél, amelybe mi *mindannyiszor belevágunk, akárhányszor vétkezünk.* Mégis és mindennek ellenére is – Jézus az, aki állandóan, újra és újra megújítja az Istenhez való kötődésünket, és egyre szorosabbá és szorosabbá teszi.

Rendben. Eljutottunk odáig, hogy Jézus felé fordultunk. Eljutottunk odáig is, hogy *kitartóan* fordultunk Jézus felé – akkor is, ha éppen nem érkezett válasz Tőle. Nehezen bár, de még az is rendben van, hogy ebben a kitartó kérlelésben a régebbi önmagunkat megtagadó *alázattal* fordultunk Jézus felé. Beláttuk azt is, hogy kutyák vagyunk. Mi a következő lépés?

A következő lépés kedves testvéreim az, hogy megszólal Isten. Nekünk – személy szerint nekünk – szólal meg Isten a magasságból, és ezt mondja: „*óra hallgassatok mindenben, amit csak mond nektek.*” Péter apostol Mózeset idézte, Mózes viszont Isten szavát idézte akkor, amikor az „*óra hallgassatok mindenben*”-t mondta a közvetlenül a halála előtt elmondott beszédében. – Mire figyelmeztetett Isten? Kire hallgassunk? – „A prófétára, akit testvéreink közül támaszt az Úr” – szól a mai igénk. – Ki a próféta? Mózes lenne? Vagy (a késői elhívás...) Péter? – Neem!!! Emlékezzünk vissza Jézus megdicsőülésének történetére a hegyen, amikor a Mennyei Atya felhő formájában megjelent, és Mózes, Illés, Péter, Jakab és János jelenlétében ezt mondta Jézusról: „**Ez az én szerelmetes Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!**” (Mt 17,5) *Jézus az, akire nekünk hallgatnunk kell, mindig és minden körülmények között.* Mert „ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült”. (Zsid 1,3) Mert ő „örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki”. (Zsid 5,9b) Mert ő „megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7-8).

Ezt az alázatot, a Jézus alázatát kívánom én mindannyiunknak a böjtben. És akkor: meg fog szólalni bennünk az Isten. És akkor: odakötöz az Isten bennünket saját magához egy szoros kötéllel, amely nem más, mint az ő Fia, a Krisztus Jézus. És akkor: akárhányszor belevágunk a minket Istenhez kötő kötélbe, Jézusba a mi bűneinkkel – annál szorosabban köt minket Jézus a Mennyei Atyához. És akkor: egyre kevésbé lesz készletünk vétkezni. És ekkor: megkapjuk Isten Szolgája, Jézus áldását, és benne mi is a Mennyei Atya édes gyermekei maradunk – mindörökké. Ámen.